

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 615/2022
17.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Драгане Бољевић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Јорданов, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Милојковић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1050/21 од 22.09.2021. године, у седници одржаној 17.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1050/21 од 22.09.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1050/21 од 22.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Петровцу на Млави П 1081/20 (17) од 25.01.2021. године, првим ставом изреке, утврђено је да тужиља има право својине по основу заједничке тековине са туженим са уделом од 29,93% на непокретностима ближе наведеним у овом ставу изреке, што је тужени дужан признати тужиљи, путем деобе предати јој њен део на наведеним непокретностима у државину и дозволити јој да се на основу ове пресуде упише као власник са наведеним уделом на наведеним непокретностима код СКН ... без посебног присуства, сагласности и одобрења туженог, док је у преосталом делу од досуђеног удела од 29,93% до траженог од $\frac{1}{2}$ на наведеним непокретностима, тужбени захтев одбијен као неоснован. Другим ставом изреке, утврђено је да тужиља има право својине по основу заједничке тековине са туженим са уделом од 29,93% на покретним стварима ближе наведеним у овом ставу изреке, док је у преосталом делу од досуђеног удела од 29,93% до траженог од $\frac{1}{2}$ на наведеним покретним стварима, тужбени захтев одбијен као неоснован. Трећим ставом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1050/21 од 22.09.2021. године, првим ставом изреке, одбијене су жалбе тужиље и туженог и првостепена пресуда потврђена у ставу првом, другом, трећем и четвртном изреке. Другим ставом изреке, преиначена је првостепена пресуда у петом ставу изреке у погледу одлуке о

трошковима поступка тако што је обавезан тужени да тужиљи плати трошкове поступка у износу од 227.207,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), а ради потребе уједначавања судске праксе.

Према члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној по члану 404. ЗПП, будући да су питања на која се указује као спорна, везана за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, а побијана другостепена пресуда је у складу са судском праксом и правним схватањима. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног касационог суда у истим или сличним чињеничним и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради уједначавања судске праксе. Осим тога, ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, док се указивањем на налаз и мишљење судског вештака грађевинске струке, заправо оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање у погледу доприноса тужиле у стицању заједничке имовине са туженим, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења права својине поднета је 29.03.2017. године, а вредност предмета спора означена у тужби износи 1.000.000,00 динара.

Пошто вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић